

3. PÜHAPÄEV ENNE PAASTUAEGA. *Septuagesima*. Teenimatu arm. 3. lugemisaasta

Luuka 17:7–10 *Tähendamissõna alandlikust teenimisest*

MA EI OLE SEDA VÄÄRT

Väikeses külas seisavad inimesed kaevu ümber. Üks võõras mees on tulnud nende keskele. Ta näib teistest erinev, ilmselt pole ta üldse juudisoost. Tema nahavärv on hoopis heledam ja silmad sinised. Aga tema jutt on sulaselges aramea keeles, küll väikese murdega või kuidagi laulvam, kui nende kõrvad on seni kuulnud.

Mees jutustab elavalt oma lugu: „Ma olin vaba mees kuni päevani, mil suur tulekahju hävitas kogu minu vara. Kõik põles ära, maja ja vili ja kõik. Mulle jäid vaid minu loomad, aga mul polnud neile enam peavarju anda, ja pealegi olid nad mulle laenatud. Andsingi loomad omanikule tagasi ja lahkusin oma kodukohast, et maailmas leida uut ja paremat võimalust. Rändasin omalt maalt üsna kaugele, lootsin jõuda mereni.

Aga kohe mitte kuidagi mul ei vedanud ja ma jäingi kodutuks ja töotuks, kuni lõpuks olin nõus ühe mehe juures tööle hakkama. Olgem ausad, tegelikult olin ma ikka nii vaene, et ma linnavärvavas kerjasin, kuni roomlased mu kinni võtsid ja orjaks müüsid, sest mul polnud võimalik makse maksta.

See mees, kes mu endale ostis oli üsna karm. Ta ei andnud mulle mitte hetkegi puhkust. Ma pidin tegema ära tema majapidamises kõik tööd. Oli temagi nii vaene, et ei saanud endale mitut orja lubada.

Tegelikult olin ma oma saatusega ka leppinud. Mul ei olnud ju millestki puudus. Mind koheldi kenasti, ma sain piisavalt süüa ja mul oli peavari. Ainus mida mul polnud, oli vabadus. Aga, mis teha – Jumal annab ja Jumal ka võtab.

Mu peremees oli hea mees. Ta kohtles mind kui pereliiget. Kuigi, jah, peremehega samas lauas ma küll süüa ei saanud, ma pidin ikka teenima teda.

Aga ühel päeval, see oli nüüdsama, mõni sabati jagu tagasi, kutsus peremees mu endaga lauda. Sellel päeval teenis tema mind, ta isegi pesi mu jalgu, kandis mulle roogasid ette ja pakkus veini.

Peremees ütles mulle, et minu orjapõlv on möödas, on juubeliaasta ja kõik orjad lastakse vabaks. Ma sain endale kopsaka kukru teenitud tasuga ja ma võisin minna tagasi oma kodukohta.

See üllatas mind ikka päris tõsiselt. Ma ei olnud seda küll kuidagi ära teeninud.

Ma olin vaba mees! Ma võisin teha, mida ise tahtsin!

Ma tänasin peremeest, ma heitsin ennast tema ette ja suudlesin ta kuueserva.

Olin kuulnud peremehelt Jumalast ja Tema headusest. Olin kuulnud lugusid, kuidas Jumal tegi tähtsusetust karjapoisist, Taavetist, iisraellastele kuninga. Teadsin, et Jumal võib anda ja Jumal võib ka võtta. Jumal oli andnud mulle võimaluse uuesti alustada ja ma olin Jumalale selle eest tänulik. Ma annetasin kõik peremehelt saadud raha Templile. Ma tean, et ma saan hakkama ka ilma. Ma lähen kodumaale tagasi ja alustan uut elu. Olen õppinud nii paljusid töid tegema, et enam ma küll nälga ei jää. Ma saan hakkama! Ma olen vaba!“

Külarahvas vaatas võõrast meest ja rõõmustas südames koos temaga. Jumal oli neilegi ilmutanud oma halastavat palet. Kõik laabub, kui vaid loota Jumala peale.

Küllike Valk, 2015.